

DOM IN SVET.

Zabavi in pouku.

Izhaja po jedenkrat na mesec.

Štev. 10.

V Ljubljani, 20. oktobra 1888.

Leto I.

Moja družba.

Velike, jezik, tvoje so dobrote,
A meni, jezik, vir si toge, zmote!
Kakó sem rad z roditeljem govoril,
A grob mu usta in uhó zatvoril!
Imel prijatelje, govoril ž njimi,
Spoznal sem njih laži v nesreče zimi.
In nekdam mnogi moji učenci
Zmotnjaki meni bili so veliki.
A zdaj si drugo jaz izbral sem družbo,
Ki mesto vseh prijazno mi je v službo.

Kakó radé zahajajo mi noge
Tijà v samotne, a zgovorne loge!
Tam slap uči me urnega potoka,
Da dom telesu jama bo globoka.
Vetróv in listja slušam šepetanje,
Da to življenje kratke so le sanje.
A ptič skakaje poje mi na veji,
Da duh moj onstran groba bo srečnejši.
Oj meni ljuba ta je govorica,
Oj hvala vam, potoček, veter, ptica!

Fr. Krek.

Lepi dol.

(Nadaljevanje.)

Kaj je neki bilo z Alfonzom? Ako-ravno Ivan ni vedel, hodi-li zares v Cigansko jamo, ali ne, smemo vendar zvedeti resnico. Alfonz se je res bil parkrat podal v to jamo, čemur se gotovo ne čudi, kdor pozna mladino in njene želje; in prav ta jama je postala zanj osode-polna. Ko zopet hoče z lučjo najti v njej večjih prostorov, zagleda pred seboj

stoječega starčka — vsaj tak se mu je zdel — s precej slabo obleko, a z belo brado in častitljivim obrazom. Mladeničev strah kmalu zgine, ko ga nagovori starček prav prijazno in mu veli, naj bode srčen in naj se ničesar ne boji. Alfonz sprevidi takoj, da mora to isti starček biti, o katerem mu je toliko pripovedoval Martin. Tako ga je zanimal